

תת"ע 4849/06 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם אימן בדארנה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 4849-06-12 מדינת ישראל נ' בדארנה
בפני כב' הסגן נשיא אינאנס סלאמה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י שלוחת תביעות תעבורה חיפה

נגד

הנאשם אימן בדארנה

ע"י ב"כ עוה"ד כללילה

הכרעת דין

1. נגד הנאשם, מר אימן בדארנה (להלן: "הנאשם"), הוגש כתב אישום המחייב לו עבירה של נהיגה בשכרות, בגיןו לסעיפים 62(3), 64ב(א)(3) וסעיף 39א לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

על פי הנטען בדי"ח, נמצא בגופו של הנאשם 259 מיקרוגרם אלכוהול בלבד אחד של אויר נשוף. לאחר שהנאשם כפר, באמצעות בא כחוי, במיחס לו, נקבע התקיק לשמיית ראיות. בכך דא, מטעם הتبיעה העידו המתנדב איציק טוואף (להלן: "איציק") והשוטרת לינור רוסינוב (להלן: "لينור"). מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדוק, על אף שברכב נסעו עמו עוד נוסעים.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי, שקלתי את דבריהם והתרשםתי מהופעתם בבית המשפט ולאחר שבחןתי את הראיות שהוגשו ע"י בעלי הדין ונחתמי דעתם לטיעוני באי כוחם, מצאתि לקבוע כי

עמוד 1

עובדות כתוב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר וכי יש להרשיע את הנאשם בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום.

4. אין מחלוקת כי תוצאה של 295 מילרוגרם אלכוהול לליטר אחד של אויר נשוף, יש בה כדי לספק הוכחה מעל לכל ספק סביר כי הנהג הינו שיכור כהגדרתו בסעיף 64ב(א) לפקודה, שהרי כמוות זו עולה על ריכוז האלכוהול המקסימלי (240 מיל'ג) שנקבע בתקנה 169א לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, זאת ובבדוק שהבדיקה בוצעה כדין ותוך מילוי הדרישות המקדימות שנקבעו בדין.
5. בשים לב להתרשם מעדויותיהם של איציק (מי שעצר את הרכב) ושל לינור שביצעה לנאים את הבדיקות הרלוונטיות לעניין נהיגה בשכרות (בדיקה נשיפון, בדיקת מאפיינים ובדיקה נשיפה), הנני קובע כי בדיקת הנשיפה בוצעה כדין, ע"י מפעילה מוסמכת ומiomנת ותוך מילוי הדרישות המקדימות כולן, לרבות החלפת פיה כנדרש, המתנה לפרקי הזמן הדרוש של 15 דקות לפחות הייתה גישה לאוכל, שתיה או עישון וכאשר המכשיר עצמו היה מכיל ותקין לביצוע הבדיקה.
6. מעדותה של לינור ולמקרא המסמכים שערכה, עולה, כי בתאריך הרלוונטי נעצר הרכב לחקירה על ידי איציק ולאחר שלינור ביצעה לו בדיקת נשיפון שהראתה קיומה של אינדיקציה לאלכוהול, ביצעה לו הנ"ל בדיקת מאפיינים ולאחר מכן בדיקת נשוף, בה התקבלה התוצאה האמורה. לינור צינה, כי ידאה שהנאשם לא יאכל, לא ישתה, לא יישן וכי לא הקיא במשך 15 דקות לפני הבדיקה, כי הריחה מפיו ריח חזק של אלכוהול וכי ככל שני מבחני מאפיינים, שעה שהתנדנד בעמידתו ולא הצמיד עקב לאגדול בזמן הליכה על קו.
7. "אמר מיד, כי עדותה של לינור הוותירה עליו רושםאמין ושוכנעתי כי היא משקפת נאמנה את ההתרחשויות בכל הנוגע לבדיקה, להקפה על מילוי התנאים המקדמים, למיזמנות שלה בהפעלת המכשיר ולתקינותו של המכשיר. אני קובע כי לינור הייתה בקשר עין רצוף עם הנאשם והקפהה כי הנ"ל יקיים את הנדרש ממנו עבור לבדיקה.
- בקובעี้ זאת, לא התעלמתי מהעובדת כי עדותה של לינור בכל הנוגע לבדיקת הנשיפה, מהלך הבדיקה וההקפדה האמורה, היא עדות ייחודית במשפט פלילי ולכן התייחסתי אליה בზירות הרואה, אך בסוטו של יום שוכנעתי באמינותו ומיזמנותו ועל כן החלטתי לקבוע את הממצאים על פיה.
8. כאמור, הנאשם נעצר בתאריך הרלוונטי (12/06/09) וזאת בשעה 01:29. שעת עצירתו תועדה הן בהזמנה לדין (ת/1) והן בדו"ח הפעולה (ת/3). בדיקת הנשיפה החלה בשעה 01:45, משמע חלפו 17 דקות מאז נעצר הנאשם לראשונה. כפי שעולה מדו"ח הפעולה (ת/3), מהדין וחשבון (ת/7) וגם מהמצר שערכה לינור (ת/2), נדרש הנאשם שלא לאכול, לא לעשן ולא להכנס דבר לפיו וכן היה אכן במשך כל הזמן עד הבדיקה כשהשוטרת צמודה אליו ונמצאת בקשר עין רצוף אליו. יש באמור אפוא כדי למלא את כל הדרישות המקדימות.
- אצ"ן, כי לא נעלמה מעניין העובדה כי ב拇指ר ת/2 צינה לינור כי שעת עצירת הרכב ועריכת בדיקת הנשיפון היא 00:29, אך בעניין זה אני מקבל את עדותה, כי מדובר כנראה בטעות, שכן בה כדי לפגוע באמינות עדותה ואmittות המסמכים שערכה.
9. מעבר למילוי הדרישות של הבדיקה עצמה, מצאיי לקבוע שגם תקינות המכשיר הוכחה שכן הונחו בפני בדיקות הcoil של המכשיר בתחילת המשמרות ובסיומה וכן גם הבדיקות העצמיות שכולן מעידות על תקינותו של המכשיר, וכאשר גם תעוזת הבלון (ת/8) שהוגשה אף היא במסגרת ראיות הבדיקה, נקשרת באופן ישיר לבדיקה נשוא תיק זה וזאת בהתאם שביצעה לינור בכתב ידה על גבי בדיקת הכoil (ת/5) לעניין ערך הבלון ומספר הצלינדר.

לא זו אף זו, מעבר לتوجת בדיקת הנשיפה שיש בה כדי להוות הוכחה מעיל לכל ספק סביר כי הנאשם נהג בהיותו שיכור, יש לציין גם את הودאת הנאשם בשתי אלכוהול שעה שהודה בסעיף 3 לדו"ח הפעולה (ת/3) כי שתה שתי כוסות של וודקה וגם בעדותו בפניי אישר הנאשם זו (עמ' 8 לפורוטוקול), והוא שיזה בה כדי לקשור אותו לעבירה המียวחסת לו.

גם ריח האלכוהול שנדרף מפיו של הנאשם והתנהלותו בשטח, עת התנדנד וכשל בחلك מבוחני הביצוע, יש בהם כדי לחזק את תוצאות בדיקת הנשיפה (לציין שעל פי ההלכה הפסוקה מאפיינים אלה יכולים אף להיות ראיות עצמאיות להוכחת נהיגה בשכרות).

באשר לעדות הנאשם, הרי בשים לב לרשום שהותיר, מצאתי לקבוע שאין בעדותו כדי לסתור את ראיות התביעה ואת עדויות השוטרים. הנהפוך הוא, על אף שהסגנור המלומד ניסה בשאלותיו לטעון כי היה ניתוק של קשר עין לפני הבדיקה עת ניגש הנאשם לעשות צרכיו, הנאשם עצמו לא העלה גרסה כזו בעדותו, דבר האומר דרשו.

זאת ועוד, הנאשם בחר שלא להביא לעדות מטעמו את הנוסעים שהיו איתו ברכבת, עדים שייכלו לתמוך בחלק מטענותיו, גם שכאמור אין בגרסתו בפניי כדי להוות משקל נגד לראיות התביעה.

באשר ליתר הטענות שהעללה הסגנור, הרי שאין בטענות אלה כדי לסייע למושרו. בכל הנוגע לאי הבאותו של הקצין הפותל לעדות, הרי שלא מדובר בעד נחוץ להוכחת היסודות העובדתיים של העבירה והוא לא נטל חלק בהתרחשויות עד לשימושו עצמו. עד זה אינו עד רלוונטי לעבירה ואי הבאותו אין בה כדי לכרטס בראיות התביעה. כך גם לעניין אי רישום התאריך על ידי איציק בפרק הנסיבות, אי ציון מפורש של מקום בדיקת הנשיפון ואי ציון מפורש של העובדה שהנ帀ה הסכים לבדוק את הנשיפון. טענות אלה אין בהן כדי לפגוע כהוא זה בראיות התביעה או בעוצמתן, שכן בכל הנוגע לנסיבות אין חולק כי מדובר בדו"ח שנרשם במקומם ונמסר לנאים. באשר לבדיקה הנשיפון, הרי שהנ帀ה עצמה לא העלה טענות כלפיה, הגם שעסקינן בבדיקה מסויימת שאין לה כח ראוי בתיק זה. יודגש, כי גם אם נוהל משטרתי זה או אחר מחיב לציין כי הנאשם הסכים לבדוק, והשוטרת רק צינה את עצם ביצועה ותוצאותיה, אין בכך כדי לעורר ספק בתוצאות הבדיקה, שהרי מן הסתם הנאשם לא אולץ לבצעה.

כך גם בקשר לטענות לעניין פרק הזמן שחלף מאז שנעצר הנאשם ועד הבדיקה, או לעניין הזמן שחלף מאז הבדיקה ועד לתחקורו. בוגע לטענה הראשונה, מצאתי לאMESS דבריה של לינור כי די באותו פרק זמן כדי לאפשר לה להציגו לנאים כיצד ביצע את הבדיקות וכי הן תבוצענה על ידו. באשר לטענה השנייה, הרי שהתנהלותו של הנאשם לאחר הבדיקה אינה רלוונטית להוכחת יסודות העבירה בדנא, וכך גם לא נשמר עמו קשר עין אין בכך כדי לפגוע בראיות התביעה.

העולה מכל האמור ולאחר שקיים מכלול הראיות שהובאו בתיק זה והתרשםותי מהעדים, ומשלא הצליח הנאשם לטעת ספק באמינות הבדיקה ובמיולי התנאים המקדמים שהוכחו ע"י המאשימה כנדרש ומעבר לספק הסביר, אני קובע כי הוכח מעיל לכל ספק סביר שהנ帀ה נהג בהיותו שיכור ועל כן החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה אשר יוכסה לו בכתב האישום.

סוף דבר

13. **המציאות תשלח לצדים עותק הכרעת הדין וזמן לティיענים לעונש ולמתן גזר דין ליום 04/03/14 בשעה 10:50.**

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ד , 02 פברואר 2014, בהעדר הצדדים ובהסכמהם.